

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Mondjátok: van valami értelme az imádkozásnak? – szólalt meg a beállt csendben a házaspár egy férfi tagja. Havi összejövetelüket tartották, de mivel a plébános azon az estén nem ért rá, és a megbeszélendő témát sem adta meg, a bevezető ima után mindenki arra várt, hogy valaki felvessen egy gondolatot, idézzen egy nehezen érthető szentírási szakaszt, vagy valami szépet egy lelkiismereti könyvből, hogy aztán azt jól megbeszéljék. Erre a kérdésre azonban senki nem számított. A kérdező a csoport régi tagja volt, vagy húsz éve házaspár, négy gyermek édesapja. Feleségével együtt jártak a csoportba, most azonban egyedül jött. A csoport tagjai értetlenül néztek rá, ő pedig folytatta:

Beláttam, hogy teljesen felesleges imádkozni, semmi értelme! Tudjátok rólam, hogy volt egy kis családi vállalkozásom, egész jól ment. Megépítettük a házunkat, a gyerekeink szépen fejlődtek. Sokat dolgoztunk, de meg is volt az eredménye. A cég volt mindenünk, minden más csak azután jöhetett számításba. A feleségemmel még a hétvégén is a cég ügyeit tárgyaltuk, nem sok időnk jutott a családra, rokonokra, barátokra. Biztos háttérrel akartam adni a gyerekeknek, tanulhassanak, sportolhassanak, ne szenvedjenek hiányt semmiben. Jártunk azért a templomba, imádkoztunk is rendszeresen. A múlt év elejétől aztán egyre nehezebben kaptam munkát, bajba jutottam a hiteleimmel, lassan csődbe mentem. Közben sokat imádkoztam, kértem Istent, hogy juttasson munkához, segítsen a hiteleimet törleszteni, hiszen a gyerekek is kárát látják, ha tönkre megyünk, utcára kerülünk, de hiába. Eleinte a feleségem is imádkozott velem, de pár hónapja kijelentette, hogy semmi értelme. Akkor én még ellenálltam, azt mondtam, hogy majd meglátod, majd megsegít az Isten. Tény, hogy elkeseredésemben az italt is segítségül hívtam, ezt a feleségem meg nem viselte el. A múlt hónapban aztán elárverezték a házunkat is. Feleségem a gyerekekkel visszaköltözött a szüleihez, engem pedig kidobott. Most itt vagyok, egyedül, mind kevesebb barátomra számíthatok, semmi esélyem a felkapaszkodásra. Hiába imádkoztam, most már abba is hagytam – felesleges, semmi értelme. Gondoljátok meg ti is, minek imádkozni, hiába magyarázzátok el az imában, mi a gondotok, miért jutottatok oda, ahol vagytok, minden marad változatlanul, Isten nem változtatja meg sorsunkat!

Hogyan alakult imaéletek gyerekkorotoktól mostanáig? Milyen hatásokra változott, fejlődött kapcsolatok az imával és Istennel? Hogyan imádkoztok együtt a családban?

Döbönt csend volt a teremben. A csoport tagjainak csak most tűnt fel, hogy régi társuk külseje kissé ápolatlan. Mintha most is érezni lehetne rajta az ital szagát. Egyesek el is húzódtak tőle. Az idő későre járt, váratlanul hazaérkezett a plébános is. Miről beszélgettek? – kérdezte. Arról, hogy van-e értelme az imádkozásnak – felelték. Ez bizony komoly téma, ma már nincs elég időnk ezt megbeszélni. De gyertek, kérdezzük meg a legilletékesebbet. Menjünk át a templomba, térdeljünk az Oltáriszentség elé és kérdezzük meg az Urat: Mit vár tőlünk? Ne tanácsot akarjunk Neki adni, hogy mit és hogyan intézzen a világ dolgaiban, hanem figyeljünk Őrá: mit tanácsol, mit tegyünk másképp, min változtassunk, hogyan tegyük

jobbá magunkat, szebbé és élhetőbbé a világot? Ott, az Úr jelenlétében megbizonyosodhatunk: érdemes vele beszélgetnünk!

Sietős korunkban nehéz megteremteni a csak az Urra figyelő csendet. Osszátok meg tapasztalataitokat: hogyan tudjátok életrendetekbe beépíteni az ilyen csendeket? Hogyan válhatnak ezek az alkalmak a „csend” ellenére a család közös imádkozásává?

Kedves házaspárok, jegyesek és szerelmesek! Isten szeretetből és szeretetre teremtett minket, sohasem hagy el, hiszen *„az ember az egyetlen teremtmény a földön, akit Isten önmagáért akart”* (GS 23). Fölösleges Istennek dolgainkat magyarázni, Ő nagyon jól ismer minket és életünk minden körülményét. *„Öt verebet ugye két fillérért adnak? Isten mégsem feledkezik meg egyről sem közülük. Nektek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva. Ne féljeteek tehát: sokkal értékesebbek vagytok ti akárhány verébnél”.* (Lk 12, 6-7) Nem könnyű megtalálni a helyes arányokat a családban a családért végzett munka és a munkahelyi köteleességek között. Különösen nehéz ez egy családi vállalkozás esetében, mert a két munkaterület átfedi egymást, a főnök és beosztott viszonya óhatatlanul összemosódik az apai, anyai és gyermeki kapcsolattal, a családban betöltött szerepekkel. Ahol a feleség üzlettársa, a haszonszerzés eszközévé válik, ahol a házastársak nem annak tudatában munkálkodnak együtt otthon és munkahelyükön, hogy Isten életre szóló segítő társat ajándékozott nekik egymásban, ott megbomlik az értékek rendje, ott a család termelőüzemmé, gazdasági egységgé degradálódik.

A gazdasági nehézségek (munkanélküliség, vállalkozások ellehetetlenülése, termelő üzemek megszűnése) sok család életét befolyásolják. Hogyan tudja a házas-, vagy családcsoport az ilyen családokat a keresztény családeideál felé haladásukban segíteni?

Jézus nem azt mondja, hogy ne gondoskodjunk testi szükségleteinkről, de hangsúlyozza a lelkiek előbbre valóságát: *„Azt mondom ezért nektek: Ne aggódjatok életek miatt, hogy mit esztek vagy mit isztok, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök! Nem több az élet az eledelnél s a test a ruhánál? ... Ne aggódmaskodjatok hát, és ne kérdezzétek: Mit eszünk, mit iszunk? Ezeket a pogányok keresik. Mennyei Atyátok tudja, hogy ezekre szükségetek van. Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá! Ne aggódjatok tehát a holnap miatt.”* (Mt 6, 25-34) A kérő ima a szeretet őszinteségéből fakad: megosztjuk Istennel vágyainkat, nem befolyásolni akarjuk, nem követelődzünk, hanem bevonjuk szükségleteinkről való gondoskodásunk gondjaiba. A testi szükségletekért küzdve hatoljunk Isten igazságainak mélyére, alakítsuk kapcsolatunkat Istennel és embertársainkkal Istennek tetsző módon. A nagyobb és ízletesebb kenyeret Isten emberi közreműködéssel adja az embereknek. Kérjük tehát megvilágosító kegyelmét: hogyan és milyen eszközökkel munkálkodva tudjuk szeretetkapcsolatunkat elmélyíteni családukkal, gyermekeinkkel, embertársainkkal. Fohászkodjunk a Zsoltárossal: *„Uram, fordítsd felém füled és hallgass meg, mert nyomorult vagyok és szegény. Őrizd meg lelkemet, hisz hozzád tartozom, segítsd meg szolgálodat, aki benned bíz. Istenem vagy, Uram, légy hozzám irgalmas! Szüntelen hozzád kiáltok. Tedd vidámmá szolgáló szívét, lelkemet, Uram, hozzád emelem. Hiszen te jóságos és elnéző vagy, Uram, és csupa irgalom azokhoz, akik hozzád kiáltanak. Hallgass meg, Uram, imámat, figyelj könyörgő szavamra!* (Zsolt 86, 1-6)

Bíró László

az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegység elnöke